

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Włodzimierz Czechowicz
Protokolant:	st.sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 roku w Warszawie

sprawy R. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania R. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 8 czerwca 2016 roku znak (...)

oraz z dnia 20 lutego 2017 roku znak (...)

1. umarza postępowanie w zakresie, w jakim decyzja z dnia 8 czerwca 2016 roku znak (...) została zmieniona decyzją z dnia 20 lutego 2017 roku znak (...)

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

R. T. w dniu 11 lipca 2016 r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 8 czerwca 2016 r., znak: (...) zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił, że do wysokości kapitału początkowego organ rentowy zaliczył wynagrodzenie minimalne okres od 1976 r. do 1985 r., podczas gdy odwołujący wskazał, że w tym okresie pobierał wynagrodzenie wyższe. Odwołujący zarzucił dodatkowo organowi rentowemu, że przy wyliczeniu kapitału początkowego nie został uwzględniony najkorzystniejszy okres z 10 lat pracy, o który wnioskował odwołujący, tj. z lat 1980 – 1990, przyjmując natomiast okres od 1976 r. do

1985 r. Ponadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania w zakresie nienależytego uzasadnienia decyzji, w szczególności niewskazania podstawy prawnej decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawnych przez co odwołujący nie mógł zapoznać się z motywami rozstrzygnięcia. Wobec powyższego odwołujący wniósł o zmianę decyzji w całości

poprzez ustalenie nowej wysokości kapitału początkowego oraz zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania (odwołanie z dnia 11 lipca 2016 r., k. 2 – 3 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że we wnioskowanym przez ubezpieczonego do przyjęcia okresie, tj. od 1980 r. do 1990 r., przedstawione świadectwa pracy nie potwierdzają faktycznej wysokości wynagrodzenia, które pobierał w danym okresie ubezpieczony, lecz jedynie ostatnie wynagrodzenie pobierane na danym stanowisku, czy też stawkę godzinową bez wskazania szczegółów ile godzin ubezpieczony w danym okresie świadczył pracę. Ponadto organ rentowy zaznaczył, że okres z którego wyliczenia wskaźnika żąda ubezpieczony wynosi 11 lat, a zatem żądanie ubezpieczonego w tym względzie nie znajduje pokrycia w obowiązujących przepisach prawa ubezpieczeń społecznych (odpowiedź na odwołanie z dnia 27 lipca 2016 r., k. 4 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. T. w dniu 25 kwietnia 2016 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o ustalenie kapitału początkowego. Do powyższego wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (k. 1-46 a. k. p., tom I).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony wykazał łączny staż pracy w wymiarze 26 lat, o miesiący i 2 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Decyzją z dnia 8 czerwca 2017 r., znak: (...) Oddział ustalił kapitał początkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 96 781,63 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1976 r. do dnia 31 grudnia 1985 r. i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 57,83%. (decyzja ZUS z dnia 8 czerwca 2016 r., k. 99 - 103 a. k. p., tom I).

Od powyższej decyzji odwołał się ubezpieczony, co skutkowało zainicjowaniem postępowania sądowego, w toku którego ustalono, że w okresach od 23 września 1991 r. do 9 listopada 1992 r., od 9 marca 1994 r. do 31 sierpnia 1994 r. oraz od 1 października 1994 r. do 15 listopada 1994 r. ubezpieczony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny i pobierał z tego tytułu zasiłek dla bezrobotnych. Odwołującemu został wypłacony zasiłek dla bezrobotnych w wysokości 2 077 290,00 zł za 1991 r., 8 953 310,00 zł za 1992 r. oraz 13 012 000,00 zł za 1994 r. (zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy o okresie zarejestrowania i pobierania zasiłku dla bezrobotnych, załącznik do pisma z dnia 18 stycznia 2017 r., k. 33 a.s.)

Na podstawie danych wynikających z przedłożonego przez ubezpieczonego zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. z dnia 21 grudnia 2016 r. organ rentowy uwzględnił do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wysokość zasiłku dla bezrobotnych w powyższych okresach ich pobierania, tj. za lata 1991, 1992 i 1994. W związku z tym na mocy decyzji z dnia 20 stycznia 2017 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodniony łączny staż pracy w wymiarze 27 lat, 8 miesięcy i 19 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Oddział ustalił kapitał początkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. na kwotę w wysokości 101 665,96 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1976 r. do dnia 31 grudnia 1985 r. i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 57,83%. Przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego za okres od 16 października 1973 r. do 23 października 1974 r., w którym R. T. świadczył pracę na rzecz (...) Zakładów (...), okres od 25 sierpnia 1981 r. do 5 maja 1990 r., w którym to okresie ubezpieczony świadczył pracę w Spółdzielczym (...) przy (...) w Ł., okres od 1 czerwca 1990 r. do 30 listopada 1990 r. wykonując pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. w Ł. oraz od 11 lutego 1993 r. do 12 sierpnia 1993 r. organ rentowy zaliczył kwoty wynagrodzenia w kwocie minimalnego wynagrodzenia pracowników.

(decyzja z dnia 20 lutego 2017 r., k. nienumerowana a.k.p.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego w postaci zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy o okresie zarejestrowania i pobierania zasiłku dla bezrobotnych z dnia 21 grudnia 2016 r., w tym dołączonych do akt sprawy akt kapitału początkowego. Zdaniem Sądu powołane dokumenty w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy nie dał wiary nadesłanemu wraz z pismem procesowym z dnia 23 listopada 2016 r. dokumentowi w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionym 7 maja 2015 r. przez firmę Przedsiębiorstwo (...). Odwołujący wskazał, że podmiot ten jest następcą prawnym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., który to fakt z przesłanego zaświadczenia nie wynika. W ocenie Sądu z zaświadczenia nie wynika ponadto, co usiłował udowodnić ubezpieczony, że w okresie od 7 maja 1990 r. do 30 listopada 1990 r. oraz w okresie od 11 lutego 1993 r. do 12 sierpnia 1993 r. odwołujący świadczył pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. w Ł.. Dodatkowo zaświadczenie to różni się od oryginału, załączonego do akt kapitału początkowego, z uwagi na dopisany odręcznie okres świadczenia pracy od 7 maja 1990 r. do 30 listopada 1990 r. W pozostałym zakresie Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za dostateczny do wydania orzeczenia w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie R. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 8 czerwca 2016 roku, znak: (...) oraz od decyzji z dnia 20 lutego 2017 roku, znak: (...) jest nieuzasadnione.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa - treść decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a także zakres wniesionego od niej odwołania wyznacza przedmiot sporu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2004 roku, sygn. akt III AUa 430/2004, Legalis). Spór w sprawie dotyczył nieuwzględnienia przez organ rentowy do kapitału początkowego najkorzystniejszego okresu z 10 lat pracy, o który wnioskował odwołujący oraz faktycznego okresu składkowego odwołującego.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887 dalej: ustawa emerytalna) kapitał początkowy ma być odtworzeniem kwoty składek na ubezpieczenie społeczne, opłaconych przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury zostały określone w art. 15 ustawy emerytalnej, a wysokość kapitału początkowego, zależy od udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych, podstawy wymiaru świadczenia, współczynnika określonego przez proporcję wieku ubezpieczonego i ustawowo określonego wieku emerytalnego oraz stażu. Natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia uwzględnia się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z okresu ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę lub z dowolnych 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku (art. 15 ust. 1 ww. ustawy emerytalnej). W przypadku nie udowodnienia okresów składkowych i nieskładkowych, zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej, który stanowi, iż jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Należy wyjaśnić, że dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia jest zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione przez pracodawcę lub prawnego następcę pracodawcy na druku ZUS Rp-7. Dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia może być też legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca odpowiednie wpisy o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia, dokonane przez pracodawcę lub następcę prawnego.

Zgodnie z treścią art. 175 ust. 1 zd. 2 ustawy emerytalnej, postępowanie w sprawie ustalenia kapitału początkowego przebiega według zasad, dotyczących ustalenia prawa do świadczeń przewidzianych w tej ustawie, co w szczególności dotyczy katalogu środków dowodowych, jakie służą ubezpieczonemu w postępowaniu przed organem rentowym

do wykazania zarówno stażu ubezpieczonego, jak i wysokości przychodów. Sąd zważył, że niektórzy ubezpieczeni mają problemy z dostarczeniem dokumentacji spełniającej rygorystyczne wymogi formalne i w konsekwencji - wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym (np. zeznań świadków) - nie są w stanie udowodnić okoliczności faktycznego polegania ubezpieczeniu, czy też wysokości przychodów. W dacie wydania przez organ rentowy spornej decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412 - które zmieniło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zgodnie z obowiązującym § 22 ust 1 i ust. 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412) (ust. 1) - Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: (ust. 1 pkt. 1) legitymacja ubezpieczeniowa; (ust. 1 pkt. 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. (ust. 2) Jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres (§ 27 rozporządzenia). Dowody z dokumentów, pisemne zeznania świadków oraz pisemne oświadczenia zainteresowanego powinny być dołączone do wniosku w oryginale.

Wyjątek od tej zasady przewidziany został w § 28 rozporządzenia, w myśl którego (ust. 1) środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1995 roku, II URN 23/95, Legalis). W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego, mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym), ale wiarygodność i moc wszystkich dowodów jest oceniana przez Sąd według jego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 roku, sygn. akt III AUa 482/07, Apel.-W-wa 2008/1/154).

W ocenie Sądu Okręgowego powołane powyżej tezy wyrażone w orzecznictwie, w sposób jednoznaczny wskazują przesłanki, których spełnienie jest niezbędne dla ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości zgodnie z przepisami ustawy emerytalnej, a ponadto wskazują te uprawnienia strony, które umożliwiają jej dowodzenie swoich racji zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak też w postępowaniu przed sądem powszechnym.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrażone w wyroku z dnia 21 lutego 2013 r. sygn. akt III AUa 1074/12, że wysokość zarobków stanowiących podstawę obliczenia emerytury nie może być ustalana hipotetycznie, w oparciu jedynie o domniemanie. Wynagrodzenie,

stanowiące podstawę wymiaru składek, wykazane być musi w sposób nie budzący wątpliwości w określonej wysokości kwotowej.

Zważyć należy, z dokumentów przedłożonych przez ubezpieczonego w postaci świadectw pracy wynikały wynagrodzenia przysługujące odwołującemu w końcowym okresie pracy, bez wyszczególnienia zarobków za poszczególne lata. Odnosi się to do okresu od 25 sierpnia 1981 r. do 5 maja 1990 r., w którym to okresie ubezpieczony świadczył pracę w Spółdzielczym (...) przy (...) w Ł.. W odniesieniu do okresu od 16 października 1973 r. do 23 października 1974 r., w którym R. T. świadczył pracę na rzecz (...) Zakładów (...) poświadczając ten fakt świadectwem pracy z dnia 21 października 1974 r. należy wskazać, że świadectwo to nie zawiera kwoty wynagrodzenia za pracę. W okresie zaś od 1 czerwca 1990 r. do 30 listopada 1990 r. odwołujący się wykonując pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. w Ł.. Ze świadectwa pracy wynika, że otrzymywał on godzinowe zryczałtowane wynagrodzenie. Wskazanie wyłącznie stawki godzinowej nie precyzuje konkretnie w jakiej wysokości ubezpieczony otrzyma obierał wynagrodzenie, tym bardziej że ubezpieczony nie załączył żadnych dokumentów wskazujących liczbę przepracowanych godzin w okresie swojego zatrudnienia. Natomiast świadectwo pracy potwierdzające okoliczność zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Sp. z o.o. w Ł. w okresie od 11 lutego 1993 r. do 12 sierpnia 1993 r. zawiera informację o pobieranym przez odwołującego wynagrodzeniu w wysokości 26 000,00 zł na godzinę brutto za pracę w systemie akordowym. System akordowy polega na ścisłym powiązaniu wynagrodzenia za pracę pracownika z wynikami jego pracy zarówno w sensie ilościowym, jak i jakościowym. Zakłada on wynagradzanie pracowników według stawek akordowych mierzonych ilością pracy (produktów lub operacji) możliwej do wykonania w określonej jednostce czasu bądź jednostkową ceną za wykonanie określonej ilości pracy, przy jednoczesnym ustaleniu minimalnej stawki wynagrodzenia godzinowego gwarantowanej pracownikowi na wypadek braku pracy, a to w celu zapobieżenia przerzucaniu na pracownika ryzyka produkcyjnego (przestoje). Również w tym przypadku dane wynikające ze świadectwa są nie wystarczające do ustalenia faktycznych zarobków odwołującego w tym czasie, z uwagi na brak informacji o ilości godzin przepracowanych przez niego w danym okresie czasu, lub też czy ilość pracy, za jaką wynagrodzenie odwołującemu było należne, została wykonana.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sytuacji, gdy nie możliwe było faktyczne ustalenie wysokości wynagrodzenia organ rentowy zasadnie przyjął za podstawę wymiaru składek kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia za pracę. W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 8 lutego 2013 r., III AUA 870/12, w którym wskazał, że skoro art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej przewiduje, że jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy - to zakres podmiotowy ww. przepisu obejmuje wyraźnie tylko osoby pozostające w stosunku pracy (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 maja 2011 r., III AUA 1311/10).

Sąd Okręgowy zważył ponadto, że w toku procesu odwołujący przedstawił dodatkowo zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. i na jego podstawie organ rentowy wydał decyzję o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 20 lutego 2017 r., uwzględniając okresy, w których ubezpieczony pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W pozostałej części decyzja o ponownym ustaleniu kapitału początkowego pokrywała się z decyzją z dnia 8 czerwca 2016 r. W ocenie Sądu decyzja organu rentowego o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 20 lutego 2017 r. znak: (...) odpowiada stanowi faktycznemu oraz jest zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887).

Reasumując, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku na podstawie przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, że ubezpieczony nie udowodnił błędnego wyliczenia kapitału początkowego oraz nie przedstawił dokumentów mogących potwierdzić słuszność swojego stanowiska procesowego. Prawidłowo też organ rentowy wskazał w toku postępowania, że żądanie uwzględnienia lat 1980 do 1990 wykracza poza okres, za jaki można dokonać obliczenia kapitału początkowego.

Wobec uwzględnienia do wysokości kapitału kwot otrzymanych z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie w jakim decyzja z dnia 8 sierpnia 2016 roku znak: (...) została zmieniona

decyzją z 20 lutego 2017 roku albowiem zgodnie z art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. orzekł w punkcie 1 wyroku. natomiast na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 20 lutego 2017 r. znak: (...) w pozostałym zakresie.

SSO Włodzimierz Czechowicz

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)